

Diotima

Pojď a zkonejši zmatenost času, tak jako kdysi,
Ty radosti nebeské Múzy, jsi smířila živly!
Klidnými tóny nebes uklidni zuřivou bitvu,
Ať zas to rozpolcené v smrtelné hrudi sroste,
Povstane mocně a radostně z kvasící doby.
Do nuzných srdcí lidu se vrať, živoucí krásou!
Do chrámu vrať se, k pohostinnému stolu se vrať!
Vždyť Diotima žije jak křehké květy v zimě,
Třeba je v duši silná, přece jen vyhlíží slunce,
Ale ten krásnější svět, to slunce ducha zašlo
A nyní se v mrazivé noci hašteří vichry.

Menonovy nářky nad Diotimou

7

Ty však, jež jsi ukázala už tehdy na rozcestí,
Když jsem před tebou klesl, cosi krásnějšího
A naučila mě vidět to veliké a radostnější
Opěvovat bohy, mlčky jak oni, zamklá utěšitelko,
Ty dcero bohů! zjevíš se mi zas, pozdravíš jako kdysi,
Promluvíš ke mně jak tehdy tím nejryzejším?
Hleď! musím plakat a naříkat před tebou, byť i,
Když na ty vzácné dny vzpomínám, duše se stydí.
Neboť tak dlouho, tak dlouho po prašných pěšinách země.
Připoután k tobě, jsem za tebou bloudil,
Radostný strážný duchu! však marně, a uprchla léta
Od těch dob, co jsme viděli, tušíce, večery zářit.

8

Jen tebe, tebe uchovává tvé světlo, statečná, v světle
A tvoje trpělivost chová tě, ty dobrá, v lásce;
A nejsi sama, dost druhů zbývá ti tam,
Kde kveteš a odpočíváš mezi růžemi roku;
A otec, on sám, ve vonném dechu Múz,
Posílá ti líbezné ukolébavky.
Ano! toť dosud ona! v své podobě stále
Tichým krokem se ke mně vznáší má Athéňanka.
A jak, přátelský duchu, z čista zamýšleného čela
Tvůj žehnající blesk bezpečně padá mezi smrtelníky,
Tak přesvědčuješ mne a říkáš, abych šel
A opakoval druhým, třebaš nevěří:
Radost je nesmrtelná spíš než strach a hněv
A denně na konci je ještě zlatý den.

9

Tak vám chci, bohové, i poděkovat. Konečně
Modlitba pěvce vydechne z lehké hrudi.
Jako když jsem stál s ní, s ní na slunečném vrchu,
Z nitra chrámu promlouvá ke mně jakýsi oživující bůh.
Chci ještě žít! Už zelená se! jak z posvátné lyry
Ze stříbrných Apollonových kopců to volá.
Pojď! bylo to jako sen, krvácející křídla
Se už zahojila, omládlá naděje.
Ještě zbývá mnoho velkého nalézt, kdo tolik miloval,
Nemůže, nesmí jinak než stoupat k bohům.
A vy nás ved'te, vy posvěcené chvíle,
Vy mladé chvíle! zůstaňte při nás, svatá tušení
A zbožné prosby, nadšení lásky a vy všichni
Dobří géniové, kteří stojíte rádi při zamilovaných.
Zůstaňte s námi, dokud se neshledáme v společné zemi,
Kde všichni blažení čekají na návrat zpátky,
Tam, kde jsou orlové, souhvězdí, poslové otce,
Tam, kde jsou Múzy, hrdinové a zamilovaní,
Tam potkáme se, nebo i tady, na zjihlém ostrově,
Kde konečně Naši v těch zahradách kvetou,
Kde nelžou básně a krásná jara jsou delší
A kde se započne znovu rok naší duše!